KENDELSE AFSAGT AF FORMANDEN FOR RETTENS FØRSTE AFDELING 3. juni 1999 *

I sag T-138/98,

Armement coopératif artisanal vendéen (ACAV), Sables d'Olonne (Frankrig),
Alain André, reder, Ile d'Yeu (Frankrig),
Thierry Arnaud, reder, Ile d'Yeu,
Alain Augereau, reder, Ile d'Yeu,
Jean-Luc Bernard og Angélique Bernard, redere, Ile d'Yeu,
Pascal Burgaud, reder, Ile d'Yeu,
José Burgaud, reder, Ile d'Yeu,
Bruno Chiron og Jean Noury, redere, Ile d'Yeu,
Fabien Gaillard, reder, Ile d'Yeu,
Bruno Girard, reder, Ile d'Yeu,
Denis Groisard, reder, Ile d'Yeu,
Fabrice Groisard, reder, Ile d'Yeu,
Armement Islais SARL, Ile d'Yeu,
Marc Jolivet, reder, Ile d'Yeu,
Yannick Orsonneau, reder, Ile d'Yeu,
Christian Rafin, reder, Ile d'Yeu,
Éric Rivalin, reder, Ile d'Yeu,
Éric Taraud, reder, Ile d'Yeu,
Fernand Voisin og Alain Voisin, redere, Ile d'Yeu,
Patrick Voisin, reder, Ile d'Yeu,
Yeu Pêcheries SA, Ile d'Yeu, og
Bernard Zereg, reder, Ile d'Yeu,

* Processprog: fransk.

ved advokaterne Lise Funck-Brentano og Stéphanie Ponsot, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jacques Neuen, 1, place du Théâtre,

sagsøgere,

støttet af

Den Franske Republik ved kontorchef Jean-François Dobelle, fuldmægtig Christina Vasak og kontorchef Kareen Rispal-Bellanger, Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, og ekspeditionssekretær Claude Chavance, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Frankrigs Ambassade, 8 B, boulevard Joseph II,

intervenient,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved John Carbery og Lauri Railas, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1239/98 af 8. juni 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 894/97 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (EFT L 171, s. 1),

har

FORMANDEN FOR FØRSTE AFDELING
VED DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Retsforhandlinger og parternes argumenter

1 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 31. august 1998 har selskabet Armement coopératif artisanal vendéen og 22 andre franske redere på Ile d'Yeu, der driver fiskeri efter tun (herefter »sagsøgerne«), anlagt sag med påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1239/98 af 8. juni 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 894/97 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (EFT L 171, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«), for så vidt der herved med virkning fra den 1. januar 2002 fastsættes et forbud mod, at fartøjer, der fører en medlemsstats flag, driver fiskeri efter visse arter, herunder hvid tun, med drivgarn.

2 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 29. oktober 1998 har Rådet i medfør af procesreglementets artikel 114 påstået sagen afvist. Sagsøgerne har indgivet indlæg om dette spørgsmål den 11. januar 1999.

3 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 11. november 1998 har Den Franske Republik fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for sagsøgernes påstande.

4 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Første Afdeling den 30. november 1998 er Den Franske Republiks begæring om at måtte intervenere til støtte for sagsøgernes påstande blevet taget til følge.

5 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 24. december 1998 har Kongeriget Spanien ved statens advokat, Silva de Lapuerta, Sekretariatet for EF - ret, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6 boulevard Emmanuel Servais, fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for Rådets påstande.

6 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 21. januar 1999 har département de la Vendée (departementet Vendée) (Frankrig) ved advokat Béatrice Ghelber, Paris, fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for sagsøgernes påstande. Til støtte for sin begæring om intervention har département de la Vendée i første række gjort gældende, at fiskerne på Ile d'Yeu, der repræsenterer 17% af den erhvervsaktive søfarende del af befolkningen i departementet, udøver en stor del af dets fiskeri. Ile d'Yeu's økonomi er afhængig af fiskeriet efter hvid tun. Såfremt drivgarn forbydes, er der således en risiko for, at et stort antal arbejdspladser inden for fiskeriet forsvinder. For det andet gør département de la Vendée gældende, at det yder en betydelig finansiel støtte til den maritime sektor på Ile d'Yeu i form af støtte dels til moderniseringen af fiskerfartøjer, hvoraf nogle anvender drivgarn, dels til gennemførelsen af de europæiske sundhedshygiejniske normer på fiskeriauktionerne i departementet, som er en sektor, hvis økonomiske ligevægt vil blive undergravet, såfremt tilførslen af hvid tun falder.

7 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 25. januar 1999 har commune de l'Ile d'Yeu (Ile d'Yeu kommune, herefter »Ile d'Yeu«) ved advokat René Houssin, Nantes, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jacques Neuen, 1, place du Théâtre, fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for sagsøgernes påstande. Ile d'Yeu gør gældende, at kommunens økonomiske og sociale struktur i det væsentlige afhænger af fiskerisektoren, og navnlig fiskeriet efter tun. Mere end halvdelen af de 45 fartøjer i Frankrig, der har tilladelse til at anvende drivgarn, har hjemme på Ile d'Yeu. At kommunen har en konkret interesse i afgørelsen af tvisten, dokumenteres da også af Kommissionens meddelelse af 8. april 1994 om anvendelse af store drivgarn inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik [KOM(94) 50 endelig udg.], hvori det anføres: »Ile d'Yeu udgør et særligt problem. Her [fandtes i 1993] 21 fiskerfartøjer, der fiskede efter hvid tun med drivgarn, [heraf 15 i form af undtagelser], og denne erhvervsgren udgør en væsentlig del af fiskerierhvervet, der er øens økonomiske livsnerve. Hvis der sættes en stopper for drivgarnsfiskeri efter tun, må der — foruden overgangsforanstaltninger, der skal forhindre en akut krise — udarbejdes en samlet plan med henblik på at afsøge alternative aktiviteter og finde en løsning på, hvordan de fornødne finansielle midler kan skaffes.«

8 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 3. februar 1999 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gérard Berscheid, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og juridisk konsulent Thomas van Rijn, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg, fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for Rådets påstande.

9 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 4. februar 1999 har Irland ved Chief State Solicitor Michael A. Buckley, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Irlands Ambassade, 28, route d'Arlon, fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for sagsøgernes påstande.

10 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 16. februar 1999 har Thomas Kennedy og 13 andre fiskere, der er angivet i bilaget, og som alle driver virksomhed i Irland og er medlemmer af Irish Tuna Association (herefter »ITA-medlemmerne«) — ved Donal O'Donnell, SC, barrister John Devin og solicitor

Gregory Casey, North Main Street, Bandon (Irland) — fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for sagsøgernes påstande. ITA-medlemmerne gør gældende, at fiskeri efter tun repræsenterer 50-70% af deres omsætning, og at det pågældende fiskeri navnlig udføres med drivgarn, hvorfor forbuddet mod drivgarn vil medføre en reduceret virksomhed hos dem og en nedlæggelse af arbejdspladser.

11 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 116 er de nævnte begæringer om intervention blevet forkyndt for sagsøgerne og for sagsøgte samt for Den Franske Republik som intervenient. Hverken sagsøgerne, sagsøgte eller Den Franske Republik har rejst indsigelse mod, at begæringerne tages til følge. Rådet har dog gjort gældende, at den i ITA-medlemmernes begæring om intervention nedlagte påstand, hvorved det søges opnået, at der sker en prøvelse af den anfægtede forordnings lovlighed i medfør af EF-traktatens artikel 184 (nu artikel 241 EF), må afvises fra realitetsbehandling.

Rettens bemærkninger

12 I henhold til artikel 37, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, der i medfør af statuttens artikel 46, stk.1, finder tilsvarende anvendelse på rettergangsmåden ved Retten, kan medlemsstaterne og Fællesskabets institutioner indtræde i tvister, der er indbragt for Retten. Da Kongeriget Spaniens, Kommissionens og Irlands begæringer om intervention er blevet fremsat i overensstemmelse med reglerne i artikel 115 i Rettens procesreglement, bør disse begæringer herefter tages til følge.

13 I henhold til artikel 37, stk. 2, i statutten for Domstolen omfatter retten til at intervenere i tvister, der er indbragt for Retten, ligeledes alle andre, som godtgør at have en berettiget interesse i afgørelsen af den pågældende tvist.

14 Det fremgår herved af fast retspraksis, at begrebet interesse i afgørelsen af tvisten efter artikel 37, stk. 2, i statutten for Domstolen skal forstås således, at der forudsættes en direkte og aktuel interesse i, hvorledes der træffes afgørelse om påstandene (Domstolens kendelse af 8.4.1981, forenede sager 197/80, 198/80, 199/80, 200/80, 243/80, 245/80 og 247/80, Ludwigshafener Walzmühle Erling m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 1041, præmis 9, kendelse afsagt af Domstolens præsident den 17.6.1997, forenede sager C-151/97 P(I) og C-157/97 P(I), National Power og PowerGen mod Kommissionen, Sml. I, s. 3491, præmis 53, og kendelse afsagt af formanden for Rettens Anden Afdeling den 20.3.1998, sag T-191/96, CAS Succhi di Frutta mod Kommissionen, Sml. II, s. 573, præmis 28). Det må navnlig efterprøves, om intervenienten berøres direkte af den anfægtede retsakt, og om intervenientens interesse i sagens afgørelse er godtgjort (Domstolens kendelse af 19.2.1960, sag 25/59, Nederlandene mod Den Høje Myndighed, Rec. s. 787, på s. 792, og kendelsen i sagen National Power og PowerGen mod Kommissionen, præmis 53).

15 Hvad nærmere angår begæringer om intervention fremsat af lokale og regionale enheder har Domstolen herved fastslået, at nogle regioner, der varetog interesserne hos erhvervsdrivende på deres områder, havde den fornødne retlige interesse i at kunne intervenere i en sag anlagt til prøvelse af en kommissionsbeslutning, idet der nærmere bestemt var tale om afskaffelse af nedsatte takster for transport, som dels udelukkende gjaldt virksomheder etableret i regionerne, dels udelukkende omfattede varer, som blev fremstillet eller forarbejdet i regionerne (kendelser afsagt af formanden for Domstolens Femte Afdeling den 17.12.1992, sag C-6/92, Federmineraria m.fl. mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser). Tilsvarende har Retten fastslået, at en regional enhed, hvis område omfattede et delområde, hvis navn var identisk med den geografiske betegnelse, som var blevet registreret ved den under sagen for Retten anfægtede forordning (kendelse afsagt af formanden for Rettens Anden Afdeling den 24.3.1998, sag T-109/97, Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 11), og en regional enhed, hvis økonomiske og sociale struktur i det væsentlige var afhængig af den sektor, som den anfægtede forordning berørte (kendelse afsagt af formanden for Rettens Femte Afdeling den 25.6.1996, sag T-194/95, INTV I, Area Cova m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 591, præmis 2 og 7), havde den fornødne retlige interesse i at kunne intervenere.

16 Når henses til denne retspraksis, bemærkes i første række, at den anfægtede forordning derved, at den med virkning fra den 1. januar 2002 fastsætter et

forbud mod, at EF-fiskerfartøjer anvender drivgarn til fiskeri efter visse arter, kan berøre interesserne hos samtlige de erhvervsdrivende i medlemsstaterne, der driver fiskeri med den fangstmetode, som forordningen angår.

17 Følgelig har ITA-medlemmerne, der er etableret i Irland, en interesse i afgørelsen af tvisten, for så vidt den anfægtede forordning vil kunne være til hinder for, at de opretholder en del af deres fiskerivirksomhed, og indebære et indtægtstab for dem. Det må dog fastslås, at de bemærkninger vedrørende sagens realitet, som ITA-medlemmer allerede har fremsat, endnu ikke er relevante, idet ITA-medlemmerne bør opfordres til skriftligt at redegøre for deres anbringender til støtte for sagsøgernes påstande, uden at spørgsmålet om sagens formalitet for så vidt foregribes.

18 Ile d'Yeu har ligeledes en direkte og aktuel interesse som forudsat i den ovenfor nævnte retspraksis, selv om den anfægtede forordning ikke udelukkende angår erhvervsdrivende på kommunens område, idet det utvivlsomt er blevet godtgjort, at den økonomiske og sociale struktur i kommunen i væsentlig grad er afhængig af fiskeriet, hvoraf en stor del udøves med drivgarn, og at opretholdelsen af den anfægtede forordning vil kunne nødvendiggøre en omstillingsplan for hele kommunen og øen.

19 Den interesse i at intervenere, som département de la Vendée har henvist til, udspringer af en risiko for en indskrænkning af det fiskeri med drivgarn, som de pågældende erhvervsdrivende på Ile d'Yeu udøver, idet dette på denne del af departementets område vil kunne medføre et tab af arbejdspladser og en indskrænkning af de hermed forbundne erhvervsaktiviteter.

20 Det er dog ikke blevet godtgjort, og heller ikke blevet anført, at den økonomiske og sociale struktur i département de la Vendée som helhed i det væsentlige er afhængig af erhvervsaktiviteten inden for de nævnte sektorer. Den generelle interesse, som departementet kan have i et udfald, der har en gunstig virkning på økonomien hos virksomhederne på Ile d'Yeu og dermed på beskæftigelsesniveauet i det geografiske område, hvor disse udøver deres virksomhed, kan herved

ikke i sig selv begrunde en intervention i sagen efter de kriterier, der fremgår af den ovenfor nævnte retspraksis, idet den nævnte interesse må anses for indirekte og fjern (kendelsen i sagen Ludwigshafener Walzmühle Erling m.fl. mod Rådet og Kommissionen, præmis 8 og 9). Det bemærkes endvidere, at de argumenter, som département de la Vendée har fremført til støtte for sin begæring om intervention, ikke er udtryk for, at departementet skulle have en direkte interesse i afgørelsen af tvisten, men for, at der foreligger en formodet interesse for en anden intervenient, nemlig Ile d'Yeu.

21 Département de la Vendées begæring om intervention kan herefter ikke tages til følge, hvorimod de af ITA-medlemmerne og Ile d'Yeu fremsatte begæringer om intervention bør tages til følge.

22 Da sagsøgte har påstået sagen afvist, og der endnu ikke er truffet afgørelse herom, bør intervenienterne foreløbig redegøre for deres påstande, anbringender og argumenter vedrørende dette spørgsmål, med undtagelse af Den Franske Republik, der allerede har indgivet indlæg ved processkrift indleveret til Justitskontoret den 2. februar 1999.

Sagens omkostninger

23 I henhold til artikel 87, stk. 1, i Rettens procesreglement træffes afgørelsen om sagens omkostninger ved den dom eller kendelse, hvorved sagens behandling afsluttes. Da sagens behandling i forhold til département de la Vendée afsluttes ved nærværende kendelse, bør der træffes afgørelse om sagsomkostningerne i forbindelse med behandlingen af departementets begæring om intervention.

24 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da der ikke er nedlagt nogen påstande om sagens omkostninger, bør der træffes bestemmelse om, at hver part bærer sine omkostninger i forbindelse med behandlingen af département de la Vendées begæring om intervention.

Af disse grunde

bestemmer

FORMANDEN FOR RETTENS FØRSTE AFDELING

1) **Den af département de la Vendée fremsatte begæring om intervention tages ikke til følge.**

2) **Département de la Vendée, sagsøgerne og Rådet for Den Europæiske Union bærer deres egne omkostninger i forbindelse med behandlingen af den af département de la Vendée fremsatte begæring om intervention.**

3) **Det tillades Kongeriget Spanien og Kommissionen at intervenere i sag T-138/98 til støtte for Rådets påstande.**

4) Det tillades Irland, commune de l'Ile d'Yeu samt Thomas Kennedy og de 13 andre personer, der har fremsat begæring om intervention, og som er angivet i bilaget til denne kendelse, at intervenere i sag T-138/98 til støtte for sagsøgernes påstande.

5) En genpart af alle procesdokumenter forkyndes for intervenienterne ved justitssekretærens foranstaltning.

6) Der fastsættes en frist for intervenienterne, bortset fra Den Franske Republik, til skriftligt at redegøre for deres anbringender og argumenter til støtte for deres påstande, som foreløbig kun bør angå sagens formalitet.

7) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 3. juni 1999.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident